

Arrest

nr. 69 393 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 29 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 23 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Tank in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. Na uw rechtenstudies zou u in uw geboorteregio actief geweest zijn als advocaat. Midden

2007 zou u voor de districtsrechtbank pamfletten verdeeld hebben waarin u de mensen opriep om de Taliban niet te steunen. Eind 2007 zou u bij de politie aangifte hebben gedaan van het feit dat de Taliban een lokale school gebruikte voor rekrutering. Bij de hierop volgende inval zou een Talibancommandant omgekomen zijn. In januari 2008 zou u een dreigbrief van de Taliban gekregen hebben. U zou hiermee naar de politie gegaan zijn, maar zij wilden u niet helpen. Hierna zou u zich verstopt hebben in het huizencomplex van uw familie. In april 2009 zou u naar Islamabad gegaan zijn om u in te schrijven bij de balie. De Taliban zou in een hinderlaag gelegen hebben en ze zouden uw auto beschoten hebben. U zou dit niet bij de politie aangegeven hebben. In september 2009 zou de Taliban verschillende granaten naar uw huis gegooid hebben. Hierbij zou uw vader omgekomen zijn en tevens zouden verschillende bewijsstukken vernietigd zijn. Op 15 september 2009 zou u naar Gujranwala in de provincie Punjab vertrokken zijn. Op 17 oktober 2009 zou u ontvoerd zijn. U zou in een kamer achtergelaten zijn, maar de volgende dag wist u reeds via een ventilatieopening te ontsnappen. Op 19 oktober 2009 zou u Pakistan per vliegtuig verlaten hebben. Via Dubai, zou u naar Nederland gevlogen zijn. U zou hierbij gebruik hebben gemaakt van een u onbekend paspoort. Op 29 oktober 2009 diende u uw asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een door u geschreven pamflet, de overlijdensakte van uw vader, een verklaring van een vroegere baas, een dreigbrief van de Taliban, uw inschrijving aan de balies van Islamabad en Tank, een attest van uw werk bij het Rode Kruis, uw domiciliëring en foto's. Na uw gehoor legde u nog twee diploma's neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen. Uit verschillende vaststellingen blijkt immers dat uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is. U beweerde tot september 2009 in uw dorp te Tank verbleven te hebben, waarna u naar Gujranwala ging. Hier zou u verbleven zijn tot u op 19 oktober 2009 voor de eerste maal in uw leven Pakistan verlaten heeft (gehoorverslag CGVS p. 2). U werd geconfronteerd met een uittreksel van een Facebookaccount waarvan u duidelijk aangaf dat dit uw persoonlijke Facebookaccount was (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Er werd u gevraagd waarom u op uw Facebookaccount op 21 juli 2009 de post zette "salam dear, i am in dubai and got the visa after interview. i will go to netherlands after a weak" (sic), waaruit duidelijk blijkt dat u in juli 2009 niet meer in Pakistan was, maar reeds in Dubai. Tevens blijkt hieruit dat u legaal reisde. Dat het hier wel degelijk om uw persoon gaat blijkt uit de vaststelling dat de beschreven reisroute overeenstemt met deze beschreven door u in uw asielrelaas. Bovendien gaf u zelf toe dat het uw account betreft. U verklaarde deze post niet geplaatst te hebben; volgens u zou iemand ingebroken hebben op uw Facebookaccount (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze verklaring is echter vergezocht en zeer onwaarschijnlijk. Het lijkt er dan ook op dat u probeert om de waarheid achter te houden. Bovenstaande vaststelling ondermijnt volledig de oprechtheid van uw verklaringen.

Dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, blijkt ook uit verschillende andere elementen. Zo legde u over verschillende kernelementen in uw asielrelaas tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen af t.o.v. uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel uw verklaringen voor de DVZ summier waren, mag er van uit gegaan worden dat u een volledige en overeenstemmende verklaring aflegde. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u in april 2009 in een hinderlaag van de Taliban liep, maar voor de DVZ repte u met geen woord over dit voorval (gehoorverslag CGVS p. 9). Ook gaf u voor het CGVS aan dat u de bomaanslag dd. 10/09/09 op uw huis waarbij uw vader omkwam niet aan de politie meldde; u zou zelfs niet geprobeerd hebben om naar de politie te gaan (gehoorverslag CGVS p. 10). Voor de DVZ verklaarde u dan weer duidelijk dat u wel bij de politie bent geweest voor een klacht, maar dat zij uit angst weigerden deze op te stellen (zie Vragenlijst DVZ p. 2). Voorts verklaarde u voor het CGVS dat de doorslaggevende reden voor uw vertrek uit Pakistan, uw ontvoering in oktober 2009 was (gehoorverslag CGVS p. 11). In dit licht is het dan ook opmerkelijk dat u in de Vragenlijst van de DVZ met geen woord repte over deze ontvoering. De geloofwaardigheid van deze ontvoering wordt ook ondermijnd door uw verdere verklaringen. Zo beweerde u herhaaldelijk en duidelijk dat u op 15 september 2009 in Gujranwala aankwam en op 17 september 2009 daar ontvoerd werd om een dag later te ontsnappen (gehoorverslag CGVS p. 11). U bevestigde dat er twee dagen waren tussen uw ontsnapping en uw vertrek uit Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 11). Voordien had u echter verklaard dat u in oktober 2009 Pakistan verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). Plots wijzigde u uw verklaring: u zou op 17 oktober i.p.v. 17 september

ontvoerd zijn (gehoorverslag CGVS p. 11). Het is dan ook duidelijk dat deze ontvoering ongeloofwaardig is.

Dat uw vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is blijkt ook uit volgende elementen. U legde een dreigbrief van de Taliban voor, maar u diende te erkennen dat deze eigenlijk door iedereen geschreven had kunnen worden (gehoorverslag CGVS p. 7). U beweerde tweemaal bij de politie geweest te zijn i.v.m. uw problemen met de Taliban, eenmaal eind 2007 om de rekrutering door de Taliban aan te klagen en een tweede maal begin 2008 na het ontvangen van uw dreigbrief. Beide malen werd uw klacht onder een bepaalde vorm officieel geregistreerd (in het "daily roster" en als "application"). Nochtans kunt u geen enkel bewijs voorleggen van beide bezoeken aan de politie. Uw bewering dat uw bewijsstukken vernietigd werden bij de aanslag op vader, is onafdoende als verklaring. U verklaarde immers ook dat dit politiestation nog steeds bestaat, waardoor u al lang de mogelijkheid had om kopies van uw verloren gegane documenten te bekomen (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw reactie hierop, dat u geen contacten meer heeft is onvoldoende. U bent al bijna twee jaar in België waardoor u meer dan genoeg tijd heeft gehad om de nodige contacten te leggen. U lijkt dan ook weinig genegen om deze bewijsstukken te produceren wat de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnt. Voorts legde u ter ondersteuning van het overlijden van uw vader een overlijdensattest voor. Het is echter bevreemdend dat het voorgedrukte gedeelte van dit document in de lokale taal ingevuld werd, terwijl de doodsoorzaak er onderaan handgeschreven in het Engels aan werd toegevoegd. De authenticiteit van dit document is dan ook twijfelachtig. Gezien uw vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering vervolgd te worden door de Taliban.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute. U beweerde dat u zo goed als niets wist van het paspoort waarmee u naar Europa kwam (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u echter een hogere opleiding heeft gevolgd, mag van u toch enige kennis hieromtrent worden verwacht. Dat u behalve de naam waaronder u reisde niets meer zou kennen, is gezien het feit dat u naar de Schengenzone met haar strenge veiligheidsmaatregelen reisde, volledig ongeloofwaardig. U kon zelfs niet aangeven wat uw plan was, mocht men bij de migratiediensten achter de gegevens op uw valse paspoort zou vragen. Het is dan ook duidelijk dat u uw ware reisroute probeert achterwege te houden, iets dat bevestigd wordt door uw post op uw Facebookaccount. Gezien uw vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen kan er ten aanzien van u niet besloten worden dat u een nood kent aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan een subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw inschrijvingen voor de verschillende balies worden hier niet betwist, maar ze ondermijnen wel verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U beweerde immers in 2008 en 2009 niet meer gewerkt te hebben wegens uw problemen met de Taliban, nochtans stelt bijvoorbeeld de brief van de balie in Tank dat u er de laatste twee jaar werkte, terwijl deze gedateerd is op 15 juli 2009 (gehoorverslag CGVS p. 3). De affidavit heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter daar zij poogt uw ongeloofwaardige relaas te ondersteunen. Het Rode Kruisattest, uw diploma's en de foto's voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Het voorgelegde pamflet tegen de Taliban vermag niet het geloof in uw asielrelaas te herstellen. Het is immers niet duidelijk wanneer en onder welke omstandigheden dit werd opgesteld. Uw domicilieringsattest vormt louter een bewijs van uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, o.c., nr. 204; RvV 18 september 2009, nr. 31.764).

3.2. Verzoeker bevestigt een facebookaccount te hebben maar voegt toe dat hij deze sinds lang niet meer gebruikt en dat de laatste berichten die erop staan niet van hem afkomstig zijn. Hij volhardt dat er iemand zou hebben ingebroken en verwijst naar een artikel uit de Metro d.d. 18/05/2011 betreffende identiteitsdiefstal.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat deze verklaring vergezocht en zeer onwaarschijnlijk is. Ze is te meer onlogisch daar verzoeker na deze beweerde identiteitsdiefstal zijn account niet zou hebben opgezegd of een andere account hebben aangemaakt. Bovendien kwamen op verzoekers bericht van 21 juli 2009 dat hij in Dubai was en een week later naar Nederland ging, twee felicitaties van vrienden en geen enkele onbegrijpende reactie of reactie waaruit zou kunnen blijken dat één van verzoekers vrienden vermoedde dat het niet verzoeker zelf was die deze berichten schreef. Aldus wordt er door verzoekers vrienden geloof gehecht aan deze beweringen. Verder blijkt tevens dat verzoeker zich op 27 augustus 2009 sinds ongeveer drie weken in Zwitserland bevond.

Bovendien ontkent verzoeker ter terechtzitting niet dat facebook de eigenaar van de account informeert over het (oneigenlijk) gebruik ervan en repliceert verweerder terecht dat het vreemd is dat verzoeker reeds sinds 2009 in België verblijft, maar in die tijd nooit toegang had tot zijn facebook-account en nooit zou hebben vastgesteld dat deze gehackt werd. Verzoeker blijft bij loutere beweringen die niet kunnen overtuigen. Het aan het verzoekschrift toegevoegde krantenartikel is onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen, te meer nu evenmin kan worden ingezien waarom een derde zou menen dat informatie over de goede afloop van een visumaanvraag voor verzoeker negatief kan zijn. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet vervolgd wordt door de Pakistaanse overheid zodat niet aannemelijk is dat hij illegaal moet reizen en zijn paspoort niet kan voorleggen. Aldus komt verzoeker tekort in zijn medewerkingsplicht. Verzoekers relaas over de

problemen in Pakistan in september en oktober is dan ook ongeloofwaardig nu verzoeker niet aantoont dat hij toen nog in Pakistan verbleef. Deze vaststelling is op zich reeds voldoende om de asielaanvraag af te wijzen.

3.3. Volledigheidshalve kan bijkomend worden vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de diverse asielinstanties incoherent en strijdig zijn. Verzoeker meent dat het niet juist is om zijn opeenvolgende verklaringen voor de diverse asielinstanties naast elkaar te leggen, dat hij veel vollediger was op het CGVS, dat hem immers werd aangekondigd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op het CGVS uitgebreid de tijd zou krijgen om zijn redenen uitvoerig uiteen te zetten maar dat het bij de Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt onmogelijk is om alle feiten op een rij te zetten en dit toe te lichten.

Van een asielzoeker mag echter verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet echter niet in waarom de duur van een verhoor moet leiden tot onjuiste verklaringen. Immers verzoeker heeft nagelaten de ontvoering op 17 oktober 2009 in Gujranwala in de provincie Punjab, de directe reden van zijn vertrek uit Pakistan, te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij nochtans in zijn vragenlijst wel verklaard heeft dat hij op 15 september 2009 naar Gujranwala is gegaan echter zonder toe te voegen dat hij er ontvoerd werd. Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoeker zijn asielrelaas aanvult en wijzigt bij elk interview. Bovendien kunnen niet enkel omissies vastgesteld worden maar ook meerdere frappante tegenstrijdigheden. Verzoeker heeft zijn toegevoegde ontvoering eerst in september geplaatst maar zette dit meteen recht wanneer hem gewezen werd op zijn vertrekdatum uit Pakistan in oktober en de tijd tussen zijn ontvoering en vertrek. Verzoekers verklaringen komen verzonnen voor zodat de informatie over verzoekers verblijf in Dubaï en Zwitserland op verzoekers facebook, ook om deze reden waarheidsgetrouw voorkomt.

3.4. Verzoeker beperkt zich verder tot het volharden in de asielmotieven, het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe en het maken van algemene beschouwingen en bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Waar verzoeker verder aanvoert dat de bestreden beslissing *“gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker specifiek stelt dat *“Bezwaarlijk kan met stellen dat de zin: “Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de conventie van Genève noch aan subsidiaire bescherming.” afdoende is ter motivering waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.”*, wijst de Raad erop dat deze zin niet voorkomt in de bestreden

beslissing maar dat er wel in de bestreden beslissing staat: “Gezien uw vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen kan er ten aanzien van u niet besloten worden dat u een nood kent aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan een subsidiaire beschermingsstatus” zodat uit een eenvoudige lezing blijkt dat de motieven die hebben geleid tot de weigering van de subsidiaire bescherming, uitdrukkelijk gelegen zijn in de tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker, die uitgebreid in de motivering zijn uitgewerkt. Verzoeker kan dan ook niet staande houden dat artikel 48/4, §2 niet werd onderzocht.

4.2. Waar verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt in dit verband dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zorgwekkend is, dat dit de “provincie is waar Osama Bin Laden is opgepakt” wat betekent dat het één van de gevaarlijkste provincies is in Pakistan waar de Taliban overheerst en dat dit tevens bevestigd wordt in verschillende media berichtgeving. Verzoeker verwijst naar een internetblog en naar een internetartikel van *Amnesty International*.

4.4. De Raad benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). *In casu* werd tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas besloten.

4.5. Voor zover verzoeker meent dat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is geschonden, antwoordt de Raad dat, indien de situatie in Pakistan, zoals uiteengezet in de objectieve informatie die aan de verweernota werd toegevoegd, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend kan voorkomen, de bomaanslagen en ontvoeringen echter niet kunnen doen besluiten dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Evenmin kan uit deze feiten en gebeurtenissen een intensiteit worden afgeleid die beantwoordt aan het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen. Aldus wordt niet aangetoond dat er in Pakistan sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin (RvV 28 juni 2010, nr. 45 512). Hoe dan ook verzoeker heeft rechtenstudies gedaan, hij wilde zich inschrijven aan de balie van Islamabad. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij zich, indien noodzakelijk, niet kon vestigen in een andere provincie van Pakistan.

4.6. Voorts kan worden herhaald dat verzoekers verklaringen incoherent en tegenstrijdig zijn op essentiële punten en hij zijn verklaringen aandikt naarmate de asielprocedure loopt. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn facebook-pagina werd gehackt noch legt hij een paspoort of reisbescheiden voor waaruit kan blijken hoe en wanneer hij dan effectief uit Pakistan is vertrokken.

4.7. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK